

Instanța a reținut că inculpatul nu s-a prezentat în ședința de judecată, dar în cadrul urmăririi penale a recunoscut vina și a comunicat că a sustras bani în sumă de 600 lei din portmoneul mamei sale pe care, ulterior, i-a cheltuit la aparatele de joc de noroc. La evidența medicului narcolog se află din 1999.

Vinovăția inculpatului a fost dovedită și prin declarațiile părții vătămate Untila V., care a relatat că inculpatul anterior a fost condamnat și este consumator de droguri. Acesta, sustrage bunuri din casă și le vinde. La 09 septembrie 2014, după vizita fiului său, a depistat că din geanta sa lipsesc 600 lei. A solicitat restituirea banilor, însă inculpatul a negat comiterea furtului, până la adresarea la poliție.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina, s-a eschivat de a se prezenta în ședința de judecată și nu a întreprins măsuri de restituire a pagubei.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a invocat că recunoaște vina, se căiește și se obligă să restituie părții vătămate dauna cauzată.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

Termenul executării pedepsei urmând a fi calculat începând cu 07 octombrie 2015, deducându-se durata aflării în arest preventiv din 25 aprilie 2014 până la 07 octombrie 2015.

Instanța de apel a statuat că, luând în considerație circumstanțele cauzei, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, care este una mai puțin gravă, de limitele pedepsei prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și de aprecierea cuantumului prejudiciului material, de faptul că partea vătămată lucrează suplimentar, având la întreținere un copil cu grad de invaliditate, că inculpatul se află la evidența medicului narcolog, anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, iar pedeapsa aplicată nu și-a atins scopul, nefiind în măsură să contribuie la corectarea inculpatului, să prevină săvârșirea de noi infracțiuni din partea acestuia, instanța de fond just și echitabil i-a aplicat inculpatului o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Nu pot fi reținute argumentele apelantului că pedeapsa aplicată este prea severă, urmând a-i fi aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate sau sub formă de amendă, în speță nefiind întrunite condițiile prevăzute de lege pentru aplicarea normelor legale menționate, acesta nefiind la prima abatere, nu a renunțat de bună voie la săvârșirea infracțiunii, nu s-a autodenunțat, nu a contribuit la descoperirea infracțiunii și nu a compensat valoarea daunei materiale cauzate părții vătămate.

Astfel, pedeapsa aplicată de către instanța de fond, sub formă de închisoare, este una ce implică o suferință, pe măsură de a-și atinge scopul de constrângere, reeducare și exemplaritate, fiind și de natura de a-l face pe inculpat să-și revizuiască atitudinea față de valorile sociale și comportamentul față de membrii societății.

5. Avocatul Aurelia Mîrzîncu a declarat recurs ordinar, în numele inculpatului, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă.

Recurentul a invocat că instanțele de judecată s-au pripit, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare, neținând cont că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă și a recunoscut vina integral.

Pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră în raport cu fapta comisă și consecințele ei, partea vătămată fiind mama inculpatului, iar suma prejudiciului, în mărime de 600 lei este neînsemnată în raport cu pedeapsa sub formă de 2 ani închisoare.

Inculpatul a recunoscut vina integral, s-a căit de cele comise, a cooperat cu organele de urmărire penală, iar neprezentarea lui în ședințele de judecată și nerestituirea prejudiciului cauzat nu constituie un argument privind privarea lui de libertate, instanța având posibilitatea să-i aplice o pedeapsă sub formă de amendă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicată o pedeapsă echitabilă.

Recurentul a invocat că la stabilirea pedepsei, instanțele de judecată urmau să țină cont că a comis infracțiunea fiind sub influența motivelor de ordin personal și familial, că a recunoscut vina integral, fiind disponibil să restituie prejudiciul cauzat după posibilitate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este bazat în drept pe art. 427 Cod de procedură penală.

Însă, în ambele recursuri ordinare, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omise totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens.

Rezultă, că aceste recursuri nu îndeplinesc cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, just și argumentat ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **5.** și **5.1.** din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că s-au aplicat pedepse inculpatului individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol, în raport cu motivele invocate, sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Aurelia Mîrzîncu și de inculpatul Untila Serghei Pavel împotriva sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 28 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 martie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco